

Wraakseks

Erotische verhalen

Frits & Erna
Turing

Wraakseks

en andere erotische
verhalen

Frits en Erna Turing

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: augustus 2025

Frits en Erna Turing

Uitgeverij Vogelvrij

Illustraties: Jesse van der Heyden

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-835418-7-7

ISBN Paperback: 978-90-835418-6-0

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Godvergeten kwaad ben je, woedend. Wat een oppervlakkige lul is het toch en wat een kutwif, met d'r opgepompte tieten en opgevulde lippen. Dat-ie daarin trapt en dat zij zoiets flikt! Jullie waren toch vriendinnen voor eeuwig en altijd? Het waren haar eigen woorden, toen jullie met het groepje in Parijs waren: 'Vriendschap gaat nooit verloren.' Nee, behalve als je de kans krijgt iemands echtgenoot te naaien, dan is dat allemaal opeens niet zo belangrijk meer. Vuile slet. Ze heeft veel te korte benen ook, trouwens. Daarom heeft ze altijd van die palen aan. Waardeloos

wijf. En hij dan. De klootzak. Ik bedoel, doe het dan met Naomi of zo, die is echt lekker. Maar die kun je niet krijgen natuurlijk. Loser. Godvergeten kwaad ben je dus, woedend. Des duivels. Je hebt alleen wel besloten dat niemand dat te weten komt. Zeker zij niet. Je woede maakt je kwetsbaar en die kwetsbaarheid kun je nu niet gebruiken. Je gunt het ze ook niet, die twee. Dus je zegt niks en je houdt al je emoties binnen.

Je weet het, door dat appje. Ja, ze heet George op zijn telefoon, maar d'r foto staat erbij! Stom zijn ze dus ook nog. Waarom ben je eigenlijk ooit met die sukkel getrouwd?

Niet aan denken. Geen energie aan verliezen. Er is een veel beter plan. Wraakseks. Dat gaat het worden. Wraakseks met een leuke twist, zo heb je dat bedacht. Zo simpel is het. Het scenario ligt helemaal klaar.

Hoewel het idee geboren is uit woede en frustratie, merk je de laatste dagen dat het je ook opwindt. Wat is dat? Zo aantrekkelijk is die Sander niet, haar wat stille, sukkelige man. Het zal het idee zijn dat je hem misbruikt, dat je hem laat doen waar jij zin in hebt, dat je haar en hem en jouw eigen Anton gaat vernederen tot op het bot. Dat alles vervult je met een zinnelijkheid die al het hele weekend door je lijf heen zindert. Nooit geweten dat je zo slecht was. En nooit geweten dat slecht zijn zo lekker kon zijn.

Het plan is strak en helder: de eerste fase is de verleiding, die gaat vanavond, maandagavond, plaatsvinden, na de golflessen. Dan volgend weekend de afspraak in een hotel of zo, en dan

tijdens de daad, terwijl hij in je is en vreselijk zijn best ligt te doen, bel je haar. Je weet al precies wat je zult gaan zeggen: 'Kutwijf, ik lig nu dan ook maar met jouw man te neuken, maar hij kan er helemaal niks van, dus dat is eens maar nooit weer.' Je verheugt je intens op haar reactie, maar vooral ook op die van hem. Hij zal geschokt zijn en onmiddellijk stoppen. Jij zult hem vervolgens de voorbedachte rade uit de doeken doen, je zult hem troosten en op de hoogte stellen van wat er gaande is tussen zijn vrouw en jouw man. Het is misschien een heftig en hard plan, maar het kan niet anders. Je hebt er gewoon geen zin in het zielige vogeltje te zijn. *No way.*

Ja, ook voor de eerste verleiding heb je een strakke opzet bedacht. En daar ga je hem nu vanavond, de brave Sander, toch een groot genoeg mee doen. En dat mag ook best natuurlijk. Hij staat er tenslotte buiten, hij kan er niks aan doen.

Hij en jij behoren tot het beginnersklasje – dat stomme golf heeft je nooit aangetrokken, maar je moet wel, iedereen doet het – en het is vanavond jullie beurt om de spullen op te ruimen en weg te bergen in de houten schuur achter het clubhuis. De les is natuurlijk verlopen zoals altijd: niemand kan er iets van en iedereen roept uiteindelijk dat het steeds beter gaat. Terwijl na afloop de anderen met de leraar op weg gaan naar de drankjes in de bar, zeulen Sander en jij in de halve duisternis de twee tassen met clubs en de twee grote manden met ballen naar de schuur verderop.

‘Gaaf het?’ Hij vraagt het aardig.

‘Prima.’

Binnen ruikt het naar hooi en leer en het enige licht dat er is, wordt gevormd door een vaalgele baan van de lampen van het oefenveld, die door de half openstaande deur naar binnen valt. Sander zet de clubs neer, jij de twee manden. Hij kijkt je aan en grijnst. ‘Waarom doen we deze stomme sport? Ik leer het nooit.’

‘Nee,’ zeg jij. ‘Ik ook niet. We doen het omdat we allebei getrouwd zijn met een golfer.’

‘Treurige types zijn we.’

‘Zo is het.’

‘Kom,’ zegt hij. ‘We gaan aan de drank. Dat kunnen we wel.’ Hij zet de spullen weg en loopt langs je in de richting van de openstaande deur.

‘Wacht eens,’ zeg jij.

Hij kijkt je aan. ‘Wat?’

Je buigt je naar hem toe en kust hem op zijn mond, lief en met zachte lippen. ‘Dat wil ik nou al zolang een keer doen en nu doe ik het gewoon. Kan mij het schelen.’

De man kijkt je verbijsterd aan.

‘Ik heb nou eenmaal iets met slechte golfers. Daar val ik op. Vind je het vervelend?’ vraag je. ‘Maak ik je aan het schrikken?’

Het duurt even voordat hij antwoord geeft. ‘Nee,’ zegt hij dan schor. ‘Niet vervelend en je maakt me niet aan het schrikken.’

Meer aansporing heb je niet nodig. Je tast naar de riem van zijn broek en begint die los te gespen.

‘Jezus,’ zegt hij.

‘Mag toch wel even?’ Met een ruk trek je zijn broek en onderbroek omlaag en je gaat op je knieën. Kijk eens. Dat valt bepaald niet tegen. Een mooi formaat en besneden, wat fijn is. Lekker schoon. Je valt op hem aan, met volle overgave.

Het plan dat gesmeed werd zonder al te veel opwinding voor jezelf – het was vooral de bedoeling om Sander, Carola en Anton te naaien, ieder op hun eigen manier – blijkt ook op jouzelf een positieve uitwerking te hebben. Jezus, je had pornstar moeten worden. Je bent hiervoor geschapen. Nog een roeping die je gemist hebt. Je eigen acteertalent windt je enorm op. Je valt op hem aan en dan gaat alles helemaal vanzelf. Seks is meestal hetzelfde, maar toch altijd weer verrassend.

Het biertje even later aan de bar – ‘Waar bleven jullie?’ – voltrekt zich in een roes. Sander durft je bijna niet aan te kijken en jij voelt je vrolijk en vrij. Je lacht en drinkt en je praat met iedereen. Je hebt afgerekend met de vernedering, dat is het. Het is alsof er een last van je schouders is gevallen, alsof je bevrijd bent, nu je zelf alle touwtjes in handen hebt.

‘Dit was mijn laatste keer,’ roep je blij uit. ‘Ik stop met golfen. Niks voor mij.’

Je krijgt er applaus voor.

Later op de parkeerplaats zeg je Sander dat je meer tijd met hem wilt doorbrengen, dat je hem al jarenlang in de gaten houdt, en je vraagt of jullie zaterdag ergens kunnen afspreken, als de gevorderden les hebben, onder wie zijn Carola en jouw Anton.

Hij knikt verbaasd. 'Ja oké,' klinkt het, weer schor.

'Regel jij maar een plek,' zeg jij. 'Het maakt me niet uit. Het gaat me om jou.' Je kust hem weer lief op zijn mond, stapt in je auto en rijdt weg. In je spiegeltje zie je dat hij nog steeds roerloos naast zijn auto staat, verbijsterd, overweldigd.

Heerlijk dit. Missie meer dan geslaagd.

Thuis tref je een andere echtgenoot. Of nee, het is natuurlijk dezelfde, maar jij ziet iemand anders. Hoe heeft hij jou zo kunnen kwetsen? Je kunt het je niet meer voorstellen. Wat kan het je schelen wat hij allemaal doet? Wat heb je ermee te maken?

'Hoe was het?' vraagt hij.

'Ik ben gestopt. Golf is niks voor mij.'

Ook die tweede keer loopt het anders dan gepland. Die zaterdag lig je met de zogenaamd saaie Sander urenlang in een anoniem maar spannend bed in een hotel buiten de stad. Jullie doen het twee keer achter elkaar, met die wilde overgave van vroeger die je al bijna weer vergeten was, en praten na afloop ontspannen tegen elkaar aan liggend over het huwelijk, de plichten, de dagelijkse gang van zaken, de ergernissen en de teleurstellingen.

'Wij gingen het redden, zij en ik, wisten we,' vertelt hij. 'Wij waren zo gek op elkaar. Dat zou nooit meer kapotgaan.'

'Bij ons net zo.'

'En dan opeens liggen wij hier met z'n tweeën, jij en ik.'

‘Ja,’ zeg je en je geeft hem een kus.

Je belt Carola niet en je vertelt hem niet wat je van plan was. Alles loopt anders dan je je voorgenomen had. Van wraakseks is het opeens heerlijk warme, lieve allesseks geworden, waar je alleen maar veel meer van wilt. En dat met die grijze, onopvallende Sander. Wat heb je je in hem vergist.

‘Je bent de lekkerste die ik ooit gehad heb,’ zegt hij.

‘Ja, te gek,’ knik jij. ‘We gaan dit veel vaker doen.’

Jullie liggen even in stilte, dan zegt hij opeens: ‘Het komt me eigenlijk heel goed uit dit, weet je dat? Ik denk namelijk dat Carola ook iemand heeft. Ik merk het aan d’r. Ze is met haar hoofd ergens anders.’

‘Niks zeggen dus, alles zo laten, dan kunnen wij ook onze gang gaan.’

‘Zo is het.’

Hij kust je teder maar stevig en het is een kus die je door je hele lijf voelt trekken. Wow, waar komt dit vandaan allemaal? Je wist niet dat het nog in je zat.

Op weg naar huis bedenk je dat je stille wraak zoeter blijkt dan de luidruchtige die je voor ogen stond, zoeter dan je had kunnen bedenken. Doe maar lekker, Carola en Anton, gaan jullie gerust je gang, ook al weten anderen het van jullie, achter mijn rug, het raakt me niet meer. Ik ga het namelijk nog heel vaak doen met die heerlijke Sander, die zo lekker is en ook nog lief, en met wie ik nooit in bed was beland als

jullie ons er niet in geduwd hadden. Dank jullie wel daarvoor.

Kijk nou toch: je rijdt dertig kilometer te hard. Heerlijk. *Fuck you all*. Je zet de radio aan en drukt het gaspedaal nog iets dieper in. Kan jou het schelen. De bekeuringen mag Anton betalen.

Als het om meisjes en vrouwen gaat, heb ik bitter weinig zelfvertrouwen. Als ik alleen met ze ben, slaat de onzekerheid onmiddellijk toe. Ben ik wel mannelijk genoeg? Stel ik de juiste vragen? Verveelt ze zich? Ik wil iets geestigs zeggen, maar wat? Ik ben dan zo bezig met mezelf kritisch te beoordelen dat ik volkomen dichtsla. Dus door bang voor van alles te zijn, roep ik dat alles op.

Ik raak met haar aan de praat als ik na een diner met mijn ouders in een goed restaurant buiten een sigaretje sta te roken en zij, die mij opvalt als vrouw maar gemakkelijk mijn moeder

had kunnen zijn, mij met dezelfde zonde gezelschap komt houden.

‘Ik rook er nog maar een paar in de week hoor,’ zegt ze met een mooie glimlach. ‘Maar het blijft gewoon lekker. Ik kan er niks aan doen.’

Ze is donkerder getint dan de meesten om ons heen, beweegt haar armen alsof ze dansen en aan een van de vingers van haar linkerhand zie ik een ring met een enorme diamant. Is het dat? Ik geloof van wel. Ondanks haar leeftijd, ik schat haar toch ruim in de vijftig, misschien zelfs al in de zestig, is ze bepaald mooi te noemen en stralend, maar vooral enorm elegant en verschrikkelijk vrouwelijk.

‘Ik voel me altijd zo lekker als ik iets doe wat niet goed voor me is,’ zeg ik.

‘Herkenbaar,’ antwoordt ze.

Goh, ik zei iets. Het ging vanzelf.

We praten over de genoten maaltijd en over het gezelschap waar we mee zijn. Zij is daar met haar iets jongere broer en zijn vrouw en nog een stel, ik vertel over mijn ouders die onlangs weer terug naar de stad zijn verhuisd.

‘Heb je geen man?’ vraag ik.

‘Niet meer,’ zegt ze. ‘Ik vrees dat ik dat hele gebeuren achter me heb gelaten.’

‘Zonde,’ zeg ik, toch met een flirterig glimlachje. Ik verbaas me over mijn zelfvertrouwen.

‘Het leven heeft allerlei fases,’ stelt ze krachtig. ‘En daar leg ik me bij neer. Ik ben namelijk al wat ouder, zoals je ziet.’ Ze grijnst.

‘Alsof er geen mannen zouden zijn voor een vrouw zoals jij?’

‘Een echtgenoot wil ik niet meer.’

‘Een minnaar dan?’

Godallemachtig, wat zeg ik allemaal? Iets heeft bezit van me genomen. Waar komt dat vandaan? Het lijkt wel of zij het veroorzaakt. Ze geeft me zelfvertrouwen. Als vanzelf.

‘Bied je je aan?’ Ze lacht.

Ik voel dat ik nu toch lichtelijk rood word en zie dat ze dat ziet en er een beetje van schrikt. Het gesprek is opeens de veilige haven van de ironie uitgevaren.

‘Ik ben veel te oud voor jou,’ zegt ze dan beslist.

Even weet ik niks terug te zeggen. Haar tegenspreken ligt nu te veel voor de hand.

‘Ik ga weer naar binnen,’ zegt ze dan. ‘Het is toch best fris.’ Ze maakt haar sigaret uit in de grote staande asbak.

‘Mag ik je telefoonnummer?’ Mijn stem klinkt een beetje schor, hoor ik. Ben ik het die dat vraagt? Ja, dat ben ik. Ook al klink ik anders.

Ze kijkt op, verrast en met een onmiddellijke blos. ‘Ja hoor,’ zegt ze vrolijk. Ze opent haar kleine zwarte tasje, haalt er een kaartje uit en overhandigt me dat. ‘Alsjeblieft.’ Ze glimlacht nog eens naar me en gaat naar binnen.

Ik kijk haar na. Mooi lijf, slank en vooral: elegant. Wat heeft zij voor leven gehad? Ik ben benieuwd.

Op het kaartje lees ik dat ze Ines heet. Nog minstens tien minuten sta ik daar bij te komen van mijn eigen brutaliteit, dan komt mijn moeder kijken waar ik blijf en ga ik met haar mee naar binnen.

Ik laat er het weekend overheen gaan en bel dan. We hebben een vrij zakelijk maar vriendelijk gesprek en maken een afspraak, alsof het over iets doodnormaals gaat.

‘Kom maar naar mij toe dan,’ zegt ze. In haar stem is niets te horen.

‘Lijkt me leuk,’ antwoord ik.

Twee dagen later bel ik bij haar aan. Ze woont mooi en rijk en ik ben nogal opgewonden. Al dagen eigenlijk. Haar verschijning aan de deur wakkert dat gevoel alleen maar aan. Ze draagt een eenvoudige maar stijlvolle zwarte jurk met daaronder hoge hakken. Ze is echt prachtig, zo chic, zo stijlvol. De rimpels in haar gezicht storen niet. Integendeel eigenlijk. Ze maken haar een overwinnaar, om de een of andere reden. Het leven verslaat haar niet, zoiets.

Ik zeg iets, toch licht stotterend nu. ‘Je ziet er schitterend uit.’

‘Dank je wel.’

Ik denk toch enige angst in haar ogen te zien en even later loopt ze wat onvast voor me uit door de gang.

‘Ik ben een beetje nerveus,’ giechelt ze. ‘Dus ik heb al een glaasje op. Neem jij ook snel maar wat.’ Ze blikt over haar schouder en lacht me toe.

We drinken een glaasje in de serre en ze vertelt over haar carrière als fotomodel en over haar relaties. Op jonge leeftijd trouwde ze met de fotograaf die haar ontdekte. Het waren de jaren van keihard werken, weinig eten om slank te blijven en wilde feesten met veel drank en cocaïne. Toen ze zich realiseerde dat hij haar

gebruikte als statussymbool en er altijd ook nog andere vrouwen op na hield, verliet ze hem van de ene dag op de andere en viel ze vervolgens in de handen van een man die verschrikkelijk lief voor haar was, maar haar overal achtervolgde. Hij was hysterisch jaloers en om uiteindelijk weer van hem af te komen, had ze een aantal jaren zo ongeveer moeten onderduiken. Daarna vertelt ze over het modellenbureau dat ze oprichtte en over hoe zwaar die eerste jaren waren, toen ze er helemaal alleen voor stond en al haar geld in de zaak moest steken om overeind te blijven. Toen het na verloop van tijd langzaam wat beter begon te gaan, diende zich een financier aan, die vervolgens ook haar minnaar werd. De man verruïneerde zowel haarzelf als haar onderneming, waardoor ze twee jaar later weer helemaal opnieuw moest beginnen, emotioneel geknakt en met een bedrijf dat bijna failliet was.

‘Ik ben niet echt gelukkig van mannen geworden,’ zegt ze.

‘Pijnlijk,’ zeg ik.

‘Maar de zaak werd uiteindelijk een enorm succes en ik werd rijk. Rijk, maar alleen. Rijk, maar achterdochtig. Rijk, maar niet gelukkig.’ Ze zwijgt even en kijkt me dan recht aan, ontspannen nu. ‘En jij? Wat wil een jongeman zoals jij van een oudere vrouw zoals ik?’

‘Ik wil graag je minnaar zijn,’ hoor ik mezelf dan eenvoudig zeggen. Had ik me voorgenomen om zo open te zijn? Ik geloof het wel. Wat gek dat ik dat niet weet. ‘Waar we het over hadden bij ons ontmoetingssigaretje.’

‘Dat wil jij wel?’ Weer klinkt ze vlak, zakelijk bijna.

‘Ja, dat wil ik.’ Ik klink sterk en overtuigd, ik hoor het.

‘Zullen we dan maar naar de slaapkamer gaan?’ Ze staat wat bruusk op, pakt mijn hand en trekt me mee, ruw bijna. Alsof ze bang is dat de kans bestaat dat ik van mening verander.

Een paar minuten later bemin ik haar op alle manieren die ik me kan bedenken, vol overgave en bijna ontploffend van lust. Ik wil haar dienen, ik wil geven waar ze recht op heeft, ik wil haar het gevoel geven dat ze een koningin is. Het gaat goed. Ze beweegt in alles precies in het juiste ritme met me mee. Ik kijk naar haar, luister naar haar ademhaling, varieer in tempo en aandrang en probeer haar op allerlei manieren tot een hoogtepunt te brengen. Steeds lijkt ze daar bijna te zijn, maar het komt niet. Steeds net niet. Ik voel het. Ja, haar lichaam is ouder, maar het stoort me niet. Integendeel. Het windt me op. Waarom is dat?

‘Nu ik,’ zegt ze.

Ze draait zich om, duwt mij op mijn rug en buigt zich voorover naar me toe. Ik zie haar rood gestifte lippen over me heen glijden, met grote zorgvuldigheid, alsof het om iets breekbaars gaat. Ondertussen maakt ze met haar hand een zachte tegenbeweging, gebruikmakend van de vochtigheid die haar lippen en tong hebben aangebracht.

‘Jezus,’ breng ik uit en ik beweeg mijn bekken snel naar achteren. ‘Dit gaat te snel, dit is te lekker. Even wachten, alsjeblieft.’

Dan liggen we daar even in elkaars armen, in de stilte van verder niemand in huis, en vertelt ze me dat ze bang is niet tot een orgasme te kunnen komen, dat ze daar niet ontspannen genoeg voor is en dat ze er altijd moeite mee heeft gehad. Als ze alleen is en met zichzelf, gaat het meestal wel, maar met een man is dat maar heel zelden gelukt. 'Bijna nooit eigenlijk.'

'We zullen zien,' zeg ik. 'Er moet niks. Ik stel geen eisen aan je. Doe jij dat dan ook maar niet aan jezelf.'

Ze kijkt me vertederd aan. 'Wat moet je toch met mij, lieve, mooie jongen? Er zijn toch knappe meisjes genoeg voor je?'

'Ik wil liever jou,' zeg ik.

Even later kom ik in haar en beweeg ik heen en weer, rustig maar stevig, en kijk ik ondertussen naar haar lichaam. Ze is mooi slank en heeft een koffie-met-veel-melk-bruine huid die slapper dan van jongere vrouwen, maar zacht en schoon is. Ik ben daar met haar, in haar en er is alleen maar dat. Ik durf haar recht in haar ogen te kijken en zie hoe prachtig en opwindend haar wat rimpelige gezicht is, hoe verzorgd, hoe stijlvol opgemaakt en hoe ze van ons samenzijn geniet.

Ze klauwt zich stevig aan me vast en trekt me stevig naar zich toe. 'Kom maar,' zucht ze. 'Niet tegenhouden, niet voorzichtig doen. Ik wil het graag.'

'Dit gaan we meer doen,' hijg ik. 'Dit wil ik vaker.'

'Zo vaak je maar wilt,' fluistert ze.

Tien minuten later liggen we een stukje uit elkaar op het grote bed en streelt ze de vlekken op haar onderlaken. 'Heerlijk,' zegt ze. 'Ik sta weer in het wilde leven. Hoe oud ben je eigenlijk?'

'Vierentwintig.'

'Jezus,' lacht ze. 'Mag ik mijn vriendinnen over je vertellen? Zonder je naam te noemen natuurlijk.'

'Het mag ook met naam,' zeg ik. 'En ik wil ze ook graag ontmoeten. Als jij dat ook wilt. Kun je laten zien wat je versierd hebt.'

Ze lacht hardop.

Een paar weken later ben ik weer bij haar. Voor de vierde of de vijfde keer is dat dan, als ze haar, volgens haar eigen zeggen, negenenvijftigste verjaardag viert en al die vriendinnen daar aanwezig zijn. De vrouwen bekijken me met stiekeme of openlijke interesse, hun mannen, voor zover aanwezig, met argwaan en spot. Het maakt me niet uit. Ik leg regelmatig een arm om Ines heen en geef haar zelfs een paar keer een innige kus.

'Gaat het?' vraagt ze als we even alleen zijn, in de gang.

'Geweldig. Jij?'

'Hoef je niet te vragen.' Ze kust me en knijpt daar even haar ogen bij dicht.

Als het later is en alleen de twee intiemste vriendinnen nog aanwezig zijn, neem ik mijn koningin op schoot en kus ik haar in de nek. Er valt een korte ademloze stilte, die gevolgd wordt door een algemene giechel.

‘Heb je nog een tweelingbroer?’

‘Hoe oud is je vader?’

‘Als Ines gaat vervelen, mag ik je dan bellen?’

Er wordt hard gelachen en vrolijk gedronken. Het is duidelijk dat ik mijn minnares meer dan gegund word.

Rond halftwaalf, als iedereen is vertrokken, kleed ik haar uit en leg ik haar op de bank in de voorkamer. Zelf hou ik mijn kleren nog aan. Eerst streel ik haar hele lijf met mijn handen en vertel ik uitvoerig hoe mooi ik haar vind. Ze laat het gebeuren, kreunt en geniet. Dan lik ik haar, zittend op mijn knieën voor de bank. Mijn opwindings, die ze voelt en hoort, zegt haar dat het niet te lang duurt, dat ik het zelf ook heerlijk vind, en dan opeens, door die ontspanning, komt ze tot een hoogtepunt. Een dierlijke kreun vanuit diep vanbinnen ontsnapt haar en terwijl haar lichaam heen en weer schudt, loopt me een golf van extra vocht in de mond.

Wel een halve minuut lang hangt ze met haar bekken omhoog in een verstarde houding, terwijl kleine vibrerende schokjes door haar lijf gaan, dan ontspant ze en laat ze zich terug op de bank zakken.

‘Dat het bestaat,’ zegt ze. ‘Dat jij bestaat. Ook al laat je me morgen in de steek. Dit is het waard.’

‘Ik laat je niet in de steek. Voorlopig in ieder geval nog niet.’

Ik ga me niet snel vervelen met haar, weet ik. Het is lekker je zo begeerd en gewaardeerd te voelen en er is toch ook niets lekkerder voor een man dan een vrouw in bed gelukkig maken?

‘Uit eten morgen?’ vraag ik haar tijdens de daad die erop volgt.

‘Ja leuk,’ zegt ze, gretig meebewegend. ‘Ik trakteer.’

Opeens weet ik het: voor haar hoef ik alleen maar jong te zijn, meer niet. Jong zijn is genoeg. En omdat ik dat ben, ontspan ik, want ik ben het, nog zo lang als zij leeft. Ik ben bij haar genoeg als ik ben wie ik ben. En ja, dan ben ik ontspannen en mannelijk en gevoelig en geestig. Alles.

Je bent het stakerige ontstegen, godzijdank, die lijdensweg is voorbij. Eindelijk begin je een vrouw te worden, met echte benen en welvende rondingen. Met genoeg en een enorme opluchting bekijk je jezelf regelmatig in de lange spiegel in de slaapkamer. Ja, dat begint nu echt iets te worden. En je merkt het ook om je heen. Je voelt jongens en mannen kijken. Het zijn snelle, korte blikken waar ze zich zo te zien een beetje voor schamen. En er worden steeds vaker opmerkingen gemaakt, die je dan net niet of net wel hoort. Ze zeggen iets over je benen, je billen

of je borsten en je lacht dan maar wat om je heen. Het is aandacht die je prettig vindt. Laat ze maar lekker. Zij zijn er verlegen onder, nu is het hun beurt. Je bent geen kind meer.

De laatste tijd heb je met dat mooie, jonge lijf ook een privéleven, zoals je dat zelf stiekem noemt. Het zijn momenten dat je alleen bent en een zachte zoete koorts ervaart die je van top tot teen overweldigt. De eerste keer was het warm buiten, was je alleen thuis, hoorde je de buitenwereld door het openstaande raam en lag je naakt op bed. Je streelde jezelf, vooral daar, merkte dat je lichaam reageerde. Je schrok ervan, maar het was ook of er een wereld voor je openging. Eindelijk begreep je waar het allemaal over ging, al die films, die boeken, die moeilijke gesprekken. En je hoorde er opeens bij. Eindelijk, eindelijk.

Maar wat nu dan? Moet je je nu aan een man gaan geven? En moet dat dan een echte man zijn of zo'n jongetje van je eigen leeftijd? De een noch de ander trekt je aan. Je lijf en die koortsachtige sensatie, ze zijn nog zo van jou en van jou alleen. Mannen kunnen ruw zijn, bot en ongevoelig. Daar ben je bang voor. Of niet bang, maar je wilt voorzichtig zijn. Je gaat dit zoete, intense gevoel toch niet door een man laten verpesten?

Vandaag ben je naar het zwembad. In je eentje. Nicole heeft afgezegd. Ze mag niet weg van haar ouders en je gaat dan maar zonder haar. Waarom niet? Onderweg is er al die heerlijke spanning in je lijf, die warme tintelende spanning, die gestimuleerd wordt door je fietszadel. Je moet

erom lachen. Niemand die iets ziet, gewoon een fietsend meisje. Ze moesten eens weten.

Het zwembad is nog bijna precies zoals het vroeger was, wat te zien is op de vergeelde foto's van vervlogen tijden die bij de ingang van de ruimte met de houten verkleedhokjes hangen. Je stapt de eerste de beste binnen, terwijl er om je heen een kakofonie van stemmen en gelach klinkt. Op het moment dat je je hokje met het klapbankje afgesloten hebt, ben je privé, te midden van al die drukte om je heen. Vlakbij, heel dichtbij, zijn er jongens, mannen, andere meisjes en vrouwen en toch ben je alleen. Even sta je stil om te genieten van wat er door je lichaam heen trekt. Het is alsof je een prikkeling voelt op elke millimeter huid. Alles is zo gevoelig. Het is alsof je een antenne bent die wat er op de wereld om je heen wordt uitgezonden, feilloos opvangt.

Terwijl je je begint uit te kleden, zie je opeens iets flitsen naast je. Wat is dat? Je zag daar iets, achter die smalle kier in de houten wand die jouw hokje afscheidt van het volgende. Daarachter was net iets wat er nu opeens niet meer is. Je draait je weg, gaat verder met uitkleden, terwijl je vanuit een ooghoek en zo onopvallend mogelijk de spleet in het hout in de gaten houdt. En inderdaad, er beweegt daar weer iets. Je gluurt zonder je hoofd te bewegen opzij en ziet een oog. Iemand bekijkt je. Je onderdrukt je eerste reactie: die van boosheid en verontwaardiging. Nee, niet doen, zonde, wacht nou even. Van wie is dat oog? Wie kijkt daar toe? Een man? Een vrouw? Maakt het iets uit? Er kijkt iemand naar je. Een begerige

blik misschien, nieuwsgierig waarschijnlijk, geïnteresseerd in ieder geval. Leuk wel. Jij hebt de macht, jij wordt bekeken, het gaat om jou.

Je ontspant je, keert terug naar het prikkelende gevoel en een kleine zucht van opwindning ontsnapt je, tot je schrik. Is die gehoord en opgemerkt? Je wacht even tot de schaamte van je afglijdt. Waarom zou je je schamen? Jij doet niets verkeerd. Is er fysiek iets om je voor te schamen? Nee. Is het oog er nog steeds? Je gluuert naar opzij. Ja, het is er nog.

Je trekt je blouse en je kleine bh uit, met je rug naar de opening in de wand, wacht heel even en draait je dan om, argeloos, achteloos, om je kleding op te bergen in je tas. Heel even raak je je eigen borsten aan, je streelt er even langs. Niet nadrukkelijk, zomaar, als een gewoontegebaar. Weet het oog dat jij weet dat het er is? Daar ziet het niet naar uit. Durf je verder te gaan? Ja, dat durf je, je gaat zeker verder, stel je vol opwindning vast. Dit is je kans je privéleven net even iets minder privé te maken. Het is een eerste ervaring. Eentje die volkomen veilig is. Er zijn zoveel mensen in de buurt. En het is iets waar je schoon bij blijft. Iets wat je niet zal schenden.

Je draait je weer met je rug naar het oog toe en trekt je slipje uit. Je billen beweeg je daardoor even iets naar achteren. Nu sta je roerloos naakt. Wat nu? De keuze is of je bikini aantrekken en vertrekken of het oog vertellen dat je weet dat het er is. Andere mogelijkheden zijn er niet. De keuze is snel gemaakt: met een dapperheid waarvan je niet wist dat je die had, draai je je

om, in al je spiernaakte glorie, en je kijkt het oog recht aan. Het schiet weg. Flits. Je wacht. In grote spanning. Om je heen, vlakbij, de kreten, het gelach en gestoei van grote en kleinere kinderen. Zij weten niet wat er gaande is. Je wacht. Je hebt het warm, een heerlijke, licht gloeiende warmte is het.

En ja. Het oog komt terug. Langzaam schuift het terug, verlegen bijna. Of bedenk je dat maar? Het oog en jij, jullie weten dat er iets spannends gaande is hier in dit zwembad. Twee mensen die elkaar niet kennen, in een drukke, lawaaiige omgeving die niet weet dat die twee mensen zo dicht en zo spannend bij elkaar zijn. Bij elkaar, met een wandje ertussen. Stilte. Het oog wacht, jij wacht.

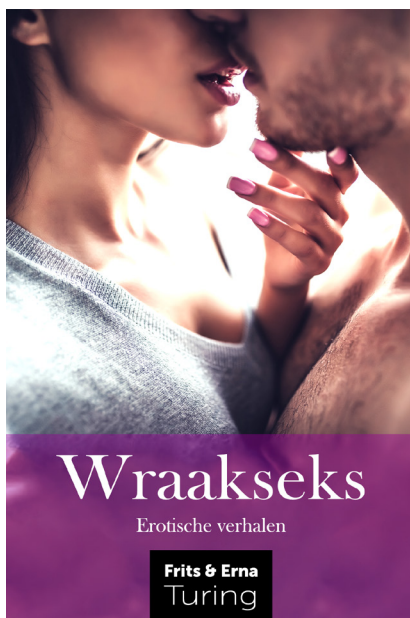
Dan, door je opwinding onverwacht dapper, spreid je je benen iets, breng je je hand naar beneden en laat je je middelvinger ertussen glijden. Heel langzaam begin je die heen en weer te bewegen, je gaat iets door je benen, die zich aanspannen, en je kantelt je bekken naar voren, naar het oog toe. Je voelt druppels opwinding langs de binnenkant van je dijen glijden.

Het duurt nauwelijks een halve minuut, dan trekt het hoogtepunt schokkerig door je hele lichaam heen, van je tenen tot je kruin. En alles voel je tegelijk, elke vezel in je lijf doet mee. Een vijftal seconden hang je in een verkramppte houding, als een wassen beeld, in het luchtledige. Het oog is nog steeds daar en blijft daar, zie je ondertussen. Het is er, het kijkt, het streelt, het waardeert. De tijd staat stil, lijkt het.

Als je lichaam zich weer ontspant en je weer fier en waardig rechtovereind komt, breng je je hand naar je mond, lik je je vinger af, draai je je vervolgens weer om en begin je je bikini aan te trekken. Vlot en zakelijk. Is het oog er nog? Je kijkt om. Nee, het is weg. Het is gebeurd, het is klaar.

De anderhalf uur die je nog in het zwembad bent, breng je door in een tintelende roes van verlegenheid die zich vermengd heeft met een gevoel van spanning en sensatie. Soms kijkt er iemand even wat langer naar je dan normaal, lijkt het, een man, een jongen, een vrouw, een meisje, en je realiseert je dat hij of zij het oog zou kunnen zijn. Je gaat niet in op die blikken, maar ontwijkt ze ook niet. Je kijkt niet weg en slaat je ogen niet neer. Je wilt sterk en waardig blijven, omdat je je ook zo voelt. Dat woord komt steeds terug in je gedachten: waardig. Je bent het en alles waard. Daarom doe je alsof er niets aan de hand is. Je zwemt, je droogt je af en strekt je uit in de zon. Heerlijk voel je je. Het leven is begonnen en ligt aan je voeten. Kom maar.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=wraakseks>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

